

JULIANE KOKOTT

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2004. február 12.¹

I — Bevezetés

1. A luxemburgi Cour administrative-nak kétségei vannak egy, a jövedelemadó jogi szabályozását érintő nemzeti rendelkezés és a tőke szabad mozgásáról szóló szabályozások összeegyeztethetőségével kapcsolatban. A vitatott adójogi rendelkezés, a *Loi concernant l'impôt sur le revenu* (A jövedelemadóról szóló törvény, a továbbiakban: LIR)² 129c. cikkének megfelelően 2000-ben egy jövedelemadó fizetésre együttesen kötelezett házaspár vállalkozás alapítása vagy annak tőkeemelése során megszerzett részvényekre és társasági részesedésekre fordított kiadásait 120 000 LUF összegig levonhatta az adózás előtti jövedelméből. A továbbiakban adókedvezménynek nevezett levonási lehetőség azonban kizárólag a belföldi, teljes körű adókötelezettség alá eső tőketársaságok részvényeinek és részesedéseinek megszerzésére volt alkalmazható.

2. A Weidert–Paulus-házaspár szerint a tőke szabad mozgását sérti az, hogy egy belga vállalkozás részvényeinek megszerzéséből származó költségeket nem lehet adójogi szempontból hasonlóképpen érvényesíteni. A luxemburgi kormány arra hivatkozva veszi védelmébe a szabályozást, hogy az az adórendszer koherenciáját szolgálja, és ezzel összefüggésben az 1970-ben aláírt belga–luxemburgi kettős adóztatás elkerülése érdekében elfogadott egyezménynek az osztalék megadóztatásáról szóló szabályozását említi.

II — A tényállás és az alapeljárás

3. A Weidert–Paulus-házaspár 2000-ben benyújtott adóbevallásában — a LIR 129c. cikke szerinti adókedvezmény keretében — adómentességet igényelt a belga Interbrew SA részvényeinek 267 743 LUF értékben történt megszerzésére fordított költségek erejéig. Az adóhatóság az adóbevallásra adott 2001. július 26-i válaszában ezen ráfordításokat nem ismerte el.

¹ — Eredeti nyelv: német.

² — Az 1967. december 4-i *Loi concernant l'impôt sur le revenu* (A jövedelemadóról szóló törvény) (Mém. A 1967., 1228. o.), a *Loi du 22 décembre 1993 ayant pour objet la relance de l'investissement dans l'intérêt du développement économique* szerinti változatában (Mém. A 1993., 2020. o.), a *Loi du 21 décembre 2001 portant réforme de certaines dispositions en matière des impôts directs et indirects* (Mém. A 2001., 3312. o.) által előírtak szerint az adókedvezmény lépésről lépésre csökkentendő, egészen annak 2005-ben való teljes megszüntetéséig.

4. A Tribunal adminisztratív helyt adott a Weidert–Paulus-házaspár keresetének, és az adókivetési értesítést úgy változtatta meg, hogy a ráfordításokat 120 000 LUF összegig levonhatónak ismerte el. A Verkooijen-ügyben³ hozott ítéletre támaszkodva ugyanis a bíróság a nemzeti szabályozásban a tőke szabad mozgásának megsértését látta.

5. A Cour administrative, amelynél az elsőfokú ítélet adóhatóság általi megfellebbezése folytán az eljárás jelenleg folyamatban van, 2003. június 3-i végzésével az eljárást felfüggesztette, és az EK 234. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„[...] a 2000-es adóévre alkalmazandó, a jövedelemadóról szóló módosított 1967. december 4-i törvény 129c. cikke, amely bizonyos feltételek és korlátok között adókedvezményt biztosít azoknak a természetes személy adózóknak, akik teljes körű adókötelezettség alá eső, belföldi részvénytőkével rendelkező tőketársaságokban pénzbeli hozzájárulást megtestesítő részvényeket vagy társasági részesedéseket szereznek, összeegyeztethető-e a tőke Európai Közösségen belüli szabad mozgásának elvével, amint ezt

az EK 56. cikk kimondja, figyelembe véve azokat a rendelkezéseket is, amelyek ezen elv érvényesülését korlátozzák, különösen az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontját?”

III — A felek érvei

6. Az eljárás írásbeli szakaszában a Weidert–Paulus-házaspár, a luxemburgi kormány, valamint a Bizottság foglalt állást.

A — A tőke szabad mozgásának korlátozásáról

7. A Weidert–Paulus-házaspár, valamint a Bizottság nézete szerint a vitatott szabályozás akadályozza a tőke szabad mozgását azzal, hogy kevésbé vonzóvá teszi a külföldi részvények és részesedések megszerzését. A törvényhozási dokumentumokból kiderül, hogy a szabályozás célja az, hogy előmozdítsák a lakossági megtakarítások luxemburgi vállalkozásokba történő beruházását. Már önmagában az a tőke szabad mozgásának korlátozását valósítja meg, hogy csupán a belföldi vállalkozások részvényeinek és részesedéseinek megszerzése van megfelelően ösztönözve.⁴ Noha ezen adójogi ösztönzés más-

3 — A C-35/98. sz. Verkooijen-ügyben 2000. június 6-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-4071. o.).

4 — A Weidert–Paulus-házaspár ezzel összefüggésben többek között a 249/81. sz., Bizottság kontra Írország ügyben (ún. „Buy Irish”-ügy) 1982. november 24-én hozott ítéletre (EBHT 1982., 4005. o.) hivatkozik.

képp van kialakítva, mint a Verkooyen-ügyben⁵, az általa kiváltott hatások azonosak.

8. A szabályozás ezenkívül a más tagállamban letelepedett vállalkozások számára megnehezíti a Luxemburgban történő tőkeszerzést.

B — A korlátozás igazolásáról

9. A luxemburgi kormány úgy ítéli meg, hogy a szabályozást az adórendszer koherenciájának indokai igazolják, mert a külföldi részvények és társasági részesedések megszerzéséből származó hátrányt az osztalék megadóztatásánál keletkező előny ellensúlyozza.

10. A belga–luxemburgi kettős adóztatás elkerülése érdekében elfogadott egyezmény előírja, hogy az osztalék alapvetően a kedvezményezett lakóhelye szerinti államban adóköteles. Mindemellett azonban az osztalékot kifizető társaság székhelye szerinti állam jogosult arra, hogy az osztalékra 15%-ot meg nem haladó mértékben forrásadót vessen ki. Az osztalék kedvezményezett lakóhelye szerinti tagállamban történő megadóztatásakor a visszatartott forrásadót beszámítják.

11. Ha az adóalany valamely belföldi vállalkozás részvényeit vagy részesedéseit szerzi meg, megkapja az adókedvezményt, ezzel egyidejűleg azonban a részére kifizetett osztalék teljes mértékben a luxemburgi jövedelemadó tárgyát képezi. Ezzel ellentétben a belgiumi vállalkozások részvényeinek megszerzésekor a részvények után Luxemburgban fizetendő adó mértéke a belga forrásadó beszámításával csökken, a kettős adóztatás elkerülése érdekében elfogadott egyezménynek megfelelően. Tehát a Verkooyen-ügytől eltérően jelen esetben közvetlen összefüggés áll fenn az ugyanazon adóalanyok számára biztosított kedvezmény és az adóteher között. Ennyiben a helyzet a Bachmann-ügyben⁶ hozott ítélet alapjául szolgáló tényállásnak felel meg.

12. A Weidert–Paulus-házaspár ezzel ellentétes nézete szerint az adójogi koherenciára való hivatkozás, melyet a Bachmann-ügyben hozott ítéletben kivételesen elfogadtak, jelen esetben kizárt. Ellentmondana az arányosság elvének, ha a belgiumi tőkebefektetésekre teljes mértékben megtagadnák az adókedvezményt. Az adókedvezmény mértékének megfelelő befektetés esetében az osztalék mértéke csekély, és az osztalék ezenkívül csak 15%-ot meg nem haladó mértékben mentesül a luxemburgi adó alól, a belga forrásadó beszámítása révén.

5 — Hivatkozás a 3. sz. lábjegyzetben.

6 — A C-204/90. sz. Bachmann-ügyben 1992. január 28-án hozott ítélet (EBHT 1992., I-249. o.). Lásd még a C-300/90. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1992. január 28-án hozott ítéletet (EBHT 1992., I-305. o.).

13. A házaspár vitatja, hogy közvetlen összefüggés állna fenn az osztalék megadóztatása és az adókedvezmény között. Luxemburgban ugyanis a tőkebefektetésből szerzett jövedelmek 120 000 LUF összegig adómentesek. Ezenfelül 2000-ben a belföldi társaságok osztalékainak mindössze 50%-a volt jövedelemadó-köteles ezen összeg fölött.

14. A Bizottság nézete szerint a közérdeken alapuló kényszerítő okkal való igazolás már csak azért sem jön számításba, mert diszkriminatív intézkedésről van szó.⁷ Igazolás legfeljebb az EK 58. cikkéből következhet. Ez a rendelkezés sem teszi azonban lehetővé, hogy az adóalanyokat különbözőképpen kezeljék annak függvényében, hogy pénzüket külföldi vagy belföldi értékpapírokba fektetik be. Ezenkívül az intézkedést ténylegesen kizárólag azon tisztán gazdaságpolitikai cél indokolta, hogy belföldi vállalkozások számára tőkét bocsássanak rendelkezésre, és nem közérdeken alapuló kényszerítő okok.

15. Az adókedvezmény nem áll közvetlen összefüggésben az osztalékok megadóztatásával, mint ahogy azt a Bíróság a Bachmann-ügyben és a Bizottság kontra Belgium ügyben hozott ítéletében elismerte. Ha ez lenne a

helyzet, a szabályozásnak az osztalékok kedvezőbb megadóztatását kellene előírnia olyankor, amikor a pénzbefektetés nem az adókedvezmény alkalmazási körébe tartozik.

16. Luxemburg arra sem hivatkozhat, hogy az adókedvezmény mellőzése koherens lenne, mert a belgiumi pénzbefektetésekből származó osztalékok — a kettős adóztatás elkerülése érdekében elfogadott egyezmény alkalmazásának következtében — részben mentesülnek a luxemburgi adóztatás alól.⁸ Az egyezmény által tartalmazott szabályozások a viszonyosság elvén alapultak, és Luxemburg számára is biztosították azt a lehetőséget, hogy forrásadót vessen ki a belgiumi kedvezményezettnek részére kifizetésre kerülő osztalékokra. Éppen a belga vállalkozásokban lévő befektetésekkel szembeni egyenlőtlen bánásmód vezet inkoherenciához.

IV — Jogi háttér

A — Előzetes megjegyzés az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megfogalmazásához

17. Mindenekelőtt arra kell rámutatni, hogy állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a

7 — A Bizottság ezzel összefüggésben különösen La Pergola főtanácsnoknak a C-35/98. sz. Verkoijen-ügyben 1999. július 24-én ismertetett indítványának (EBHT 2000., I-4073. o.) 18. pontját idézi.

8 — A Bizottság ezzel összefüggésben a C-80/94. sz. Wielockx-ügyben 1995. augusztus 11-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-2493. o.) 24. és 25. pontjára utal.

Bíróság az EK 234. cikk alkalmazása keretében nem rendelkezik hatáskörrel annak eldöntésére, hogy egy nemzeti rendelkezés összeegyeztethető-e a közösségi joggal. A Bíróság azonban a kérdést előterjesztő bíróság kérdéseiből az általa közölt tényállás alapján „megadhatja a közösségi jog értelmezéséhez szükséges elemeket, amelyek alapján az adott bíróság az előtte lévő problémát meg tudja oldani”.⁹

sekre való alkalmazhatóságát illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatra kell utalni, amely kimondja, „hogy noha a közvetlen adók megállapítása a közösségi jog jelenlegi állása szerint nem tartozik a Közösség hatáskörébe, azonban a tagállamok hatáskörüket e területen a közösségi jog tiszteletben tartásával kötelesek gyakorolni”.¹⁰ Következésképpen a luxemburgi adójogalkotó köteles figyelembe venni az alapvető szabadságjogokat és különösen a tőke szabad mozgásáról szóló rendelkezéseket.

18. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés indoklásából kiderül, hogy a Cour administrative a tőke szabad mozgását érintő rendelkezések értelmezését kéri, különös tekintettel az EK 56. cikkre és az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontjára, amely lehetővé teszi számára, hogy megítélje a vitatott nemzeti rendelkezés és a közösségi jog összeegyeztethetőségét.

B — A tőke szabad mozgásának korlátozása

19. Ami a tőke szabad mozgásának a közvetlen adókról szóló nemzeti rendelkezé-

20. Az EK 56. cikk (1) bekezdésének megfelelően tilos a tőke tagállamok közötti szabad mozgásának mindenfajta korlátozása. Részvényeknek és részesedéseknek valamely másik tagállamban történő megszerzésekor olyan ügyletről van szó, amely a tőke szabad mozgásának alkalmazási területére esik. Minden olyan intézkedés korlátozást valósít meg, amely a határokon átnyúló tőkemozgást megnehezíti vagy kevésbé vonzóvá teszi, és ezért alkalmas arra, hogy a befektetőket azoktól eltántorítsa.¹¹ A tőke szabad mozgása korlátozásának fogalma ebben az értelemben megfelel a korlátozás azon fogalmá-

9 — A C-332/92., C-333/92. és C-335/92. sz., Eurico Italia és társai egyesített ügyekben 1994. március 3-án hozott ítélet (EBHT 1994., I-711. o.) 19. pontja és a C-224/01. sz. Köbler-ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet (az EBHT-ban még nem tették közzé) 60. pontja.

10 — A C-279/93. sz. Schumacker-ügyben 1995. február 14-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-225. o.) 21. pontja; ezenkívül lásd a Verkooijen-ügyben hozott ítélet (hivatkozás a 3. sz. lábjegyzetben) 32. pontját és a C-364/01. sz. Barbier-ügyben 2003. december 11-én hozott ítélet (az EBHT-ban még nem tették közzé) 56. pontját.

11 — Lásd ebben az értelemben a C-222/97. sz., Trummer és Mayer ügyben 1999. március 16-án hozott ítélet (EBHT 1999., I-1661. o.) 26. pontját.

nak, amelyet a Bíróság a többi alapvető szabadság, így különösen az áruk szabad mozgása terén fejlesztett ki.¹²

21. A LIR 129c. cikkéhez hasonló nemzeti szabályozás rendelkezése, amely szabályozás szerint belföldi vállalkozások részvényeinek és részesedéseinek megszerzését követően adókedvezményt lehet érvényesíteni, míg ez a lehetőség egy másik tagállambeli vállalkozás részvényeinek és részesedéseinek esetében nem áll fenn, kevésbé vonzóvá teszi a másik tagállambeli pénzbefektetést, és ezzel a befektető hátrányára korlátozza a tőke szabad mozgását.

22. További korlátozást valósít meg az, hogy más tagállambeli vállalkozásoknak megnehezítik a luxemburgi magánbefektetőktől történő tőkeszerzést.

C — A korlátozás igazolása

23. Kérdéses, hogy a tőke szabad mozgásának korlátozása igazolt-e. Igazolási alapként

12 — Lásd a 8/74. sz. Dassonville-ügyben 1974. július 11-én hozott ítélet (EBHT 1974., 837. o.) 5. pontját, a C-76/90. sz. Säger-ügyben 1991. július 25-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-4221. o.) 12. pontját és a C-55/94. sz. Gebhard-ügyben 1995. november 30-án hozott ítélet (EBHT 1995., I-4165. o.) 37. pontját.

elsősorban az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontja jön szóba¹³, amely a tagállamok számára lehetővé teszi, hogy „alkalmazzák adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit, amelyek a lakóhely vagy a tőkebefektetés helye alapján az adózók között különbséget tesznek”.

24. A vitatott nemzeti adójogi rendelkezés eltérően kezeli a belföldi vállalkozásokba befektetéssel rendelkező adóalanyokat és azokat az adóalanyokat, akik egy másik tagállamban rendelkeznek hasonló pénzbefektetéssel. Ezzel megvalósul a tőkebefektetés helye szerinti különbségtétel, amelyet a tagállamok az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti adójoguk keretein belül elvben megvalósíthatnak.

25. Az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontját azonban az EK 58. cikk (3) bekezdésével összefüggésben kell olvasni, amely előírja, hogy az (1) bekezdés szerinti intézke-

13 — A Maastrichti Szerződés 7. sz. Nyilatkozata szerint e rendelkezést kizárólag az 1993 végén fennálló nemzeti adójogi szabályozásokra kell alkalmazni. A LIR 129c. cikkét az 1993. december 22-én hozott törvény (hivatkozás a 2. sz. lábjegyzetben) vezette be, amely még 1993 decemberében hatályba lépett. Ezáltal egy olyan adójogi szabályozásról van szó, amely 1993 végén fennállt. Egyébiránt a LIR 129c. cikke egy messzemenően hasonló módon kialakított, 1984 óta fennálló szabályozást vesz át (Loi du 27 avril 1984 visant à favoriser les investissements productifs des entreprises et la création d'emplois au moyen de la promotion de l'épargne mobilière, Mém. A 1984., 611. o.; az úgynevezett „Loi Rau”).

dések és eljárások nem szolgálhatnak önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközeként.

26. A Verkooijen-ügyben¹⁴ hozott ítéletében a Bíróság ezenkívül kifejtette:

„Az EK-Szerződés 73d. cikke (1) bekezdésének a) pontja (jelenleg EK 58. cikk) által a tagállamok részére biztosított azon lehetőséget, hogy az adóalanyokat lakóhelyük, illetve a tőkebefektetés helye alapján eltérően kezeljék, és ennek érdekében adójogszabályaik megfelelő rendelkezéseit alkalmazzák, a Bíróság már eddig is elismerte. A Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján ugyanis már az EK-Szerződés 73d. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálybalépése előtt összeegyeztethetőek voltak a közösségi joggal az e cikkben meghatározott természetű nemzeti adójogi rendelkezések, amelyek bizonyos különbséget tettek különösen az adóalanyok lakóhelye szerint, amennyiben azokat [...] közérdeken alapuló kényszerítő ok, különösen az adójogszabályok koherenciája igazolta.”¹⁵

27. A Bíróság tehát az EK-Szerződés 73d. cikkét úgyszólván eddigi ítélkezési gyakorlata kodifikációjának tekintette. Ez a rendelkezés azonban a Verkooijen-ügyben még nem került közvetlenül alkalmazásra, mert ott a Maastrichti Szerződés hatálybalépése előtti időből származó ügyletekről volt szó. Az idézett szövegrészből azonban az következik, hogy az EK 58. cikk szerinti vizsgálat keretein belül figyelembe kell venni az ítélkezési gyakorlat által korábban kifejlesztett igazoló indokok meglétét.¹⁶

28. Ezért nem kell foglalkozni a Bizottság által felvetett azon kérdéssel, hogy – diszkriminatív szabályozásról lévén szó – a közérdeken alapuló kényszerítő okra való közvetlen hivatkozás kizárható-e.¹⁷ Amennyiben ugyanis az EK 58. cikk keretein belül megfogalmazott kötelező követelményeket figyelembe kell venni, már a rendelkezés szövegéből következik, hogy elvben igazolható a lakóhely és a tőkebefektetés helye szerinti eltérő bánásmód.

29. Az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontja és a (3) bekezdése által kifejezetten

14 – A Verkooijen-ügyben hozott ítélet (hivatkozás a 3. sz. lábjegyzetben) 43. pontja.

15 – A Bíróság itt a Bachmann-ügyben (hivatkozás a 6. sz. lábjegyzetben) és a Bizottság kontra Belgium ügyben (hivatkozás a 6. sz. lábjegyzetben) hozott ítéletre utal.

16 – Tizzano főtanácsnok is így vélekedett a C-516/99. sz. Schmid-ügyben 2002. január 29-én ismertetett indítványának (EBHT 2002., I-4573. o., I-4575. o.) 44. pontjában.

17 – Ehhez kapcsolódóan lásd Jacobs főtanácsnok kritikus hangvételű fejtegetését a C-136/00. sz. Danner-ügyben 2002. március 21-én ismertetett indítványának (EBHT 2002., I-8147. o., I-8150. o.) 40. és 41. pontjában, valamint Stix-Hackl főtanácsnok elemzését a C-42/02. sz. Lindman-ügyben 2003. április 10-én ismertetett indítványának (az EBHT-ban még nem tették közzé) 67. és azt követő pontjaiban.

engedélyezett, adóalanyokkal szembeni eltérő bánásmód szükségszerű velejárója a tőketársaságokat érintő eltérő bánásmód abban az esetben, ha azok egy másik tagállamból kívánnak tőkéhez jutni, és ily módon a tőke szabad mozgásából származó előnyökkel szeretnének élni. E különbségtétel ugyanazon okokkal igazolható, mint az adóalanyokkal szembeni eltérő bánásmód, még akkor is, ha az EK 58. cikk (1) bekezdése a) pontjának szövege csak az adóalanyok közötti különbségtételt teszi lehetővé. Az arányossági vizsgálat keretein belül azonban az adóalanyok jogai és érdekei mellett adott esetben a társaságok jogait és érdekeit is figyelembe kell venni, amely társaságok számára egy másik tagállamból való tőkeszerzés nehezebbé válik.

30. Meg kell vizsgálni, hogy a vitatott szabályozás közérdeken alapuló kényszerítő okot, különösen az adórendszer koherenciájának biztosítását szolgálja-e, valamint hogy a szabályozás alkalmas-e és szükséges-e a cél eléréséhez, és hogy szűk értelemben véve arányban áll-e azzal.¹⁸

31. Az ítélkezési gyakorlat szerint az adórendszer koherenciájának indokaira alapított igazolásnak az a feltétele, hogy az adókedvezmény biztosítása és ezen előny adóteher-

rel történő ellensúlyozása között közvetlen összefüggés álljon fenn.¹⁹

32. A luxemburgi kormány a következő összefüggést állapította meg: a belföldi vállalkozások részvényeinek megszerzésével járó kedvezmény azáltal kompenzálódik, hogy a későbbiekben e részvények után kifizetett osztalék teljes mértékben a luxemburgi jövedelemadó tárgyát képezi. Belga vállalatok részvényeinél nem ez a helyzet, hiszen Belgium 15%-os forrásadót vet ki, és e forrásadó — a belga–luxemburgi kettős adóztatás elkerülése érdekében elfogadott egyezménynek megfelelően — Luxemburgban beszámításra kerül az adózásnál, így Luxemburgban az osztalékot már nem terheli teljes adózási kötelezettség.

33. A luxemburgi kormány által előadott ezen körülmény azonban az ítélkezési gyakorlat értelmében nem képez olyan közvetlen összefüggést, amely igazolhatná a tőke szabad mozgásának korlátozását.

34. Az ugyan helytálló lehet, hogy a Belgiumban keletkezett osztalékok nem adóznak

18 — Az arányosság elvének az EK 58. cikk (1) bekezdés b) pontja szerinti intézkedések tekintetében való alkalmazásához lásd a C-478/98. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 2000. szeptember 26-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-7587. o.) 41. pontját, valamint a C-163/94., C-165/94. és C-250/94. sz., Sanz de Lera és társai egyesített ügyekben 1995. december 14-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-4821. o.) 23. pontját.

19 — A C-484/93. sz., Svensson és Gustavsson ügyben 1995. november 14-én hozott ítélet (EBHT 1995., I-3955. o.) 18. pontja, a C-264/96. sz. ICI-ügyben 1998. július 16-án hozott ítélet (EBHT 1998., I-4695. o.) 29. pontja, a Verkooijen-ítélet (hivatkozás a 3. sz. köjegyzetben) 57. pontja és a C-168/01. sz., Bosal Holding-ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet (az EBHT-ban még nem tették közzé) 29. és 30. pontja.

Luxemburgban, ha Belgiumban forrásadót vetettek ki rájuk, és ez Luxemburgban a jövedelemadó számításánál beszámításra kerül. Ez azonban az adóalanyoknak nem jár olyan előnnyel, amit azáltal kellene ellensúlyozni, hogy az adókedvezményt a belgiumi részvények megszerzése után ne lehessen igénybe venni. A külföldi társaságok osztalékait terhelő adó mértéke ugyanis nem alacsonyabb, mint a belföldi tőkehozamokra kivetett adó. Sokkal inkább az adóbevételeknek a két állam közötti felosztásáról van szó.

35. A luxemburgi kormány érvelése tehát lényegében úgy összegezhető, hogy az osztalékok megadóztatásából származó adóbevételek Luxemburg számára kedvezőtlenebbül alakulnak, amennyiben az adóalany egy Belgiumban letelepedett vállalkozás részvényeit szerzi meg. Az adóbevételek csökkenése azonban nem szolgálhat olyan intézkedés igazolására, amely valamilyen alapvető szabadságot sért.²⁰

36. Ez annál is inkább így van, ha a Weidert-Paulus-házaspár érvelése igaznak bizonyul, miszerint a tőkehozamok Luxemburgban a kérdéses időszakban 120 000 LUF összegig

adómentesek voltak, és ezen összeg felett is mindössze 50%-ban voltak adókötelesek, így a magánbefektetők nagy része valójában nem fizetett adót az osztalékok után, de mégis élvezhette az adókedvezményt.

37. A továbbiakban a részesedések megszerzésével járó kedvezmény és az osztalék megadóztatása közötti közvetlen összefüggés már csak azért is kizárható, mert nem biztos, hogy a konkrét esetben egyáltalán sor kerül osztalékfizetésre. Még ha azonban sor kerül is osztalékfizetésre, akkor sem áll fenn semmilyen összecszerű összefüggés az osztalék után esetlegesen fizetendő jövedelemadó és az adókedvezmény igénybevétele által a részvények vagy részesedések megszerzésének költségei tekintetében biztosított kedvezmény között.

38. A törvény céljára, hogy ösztönözze a magántőke belföldi vállalkozásokba történő befektetéseit, végső soron szintén nem lehet a tőke szabad mozgása korlátozásának igazolásaként támaszkodni, mert ez tisztán gazdasági természetű indokot képvisel.²¹

20 – A C-385/00. sz. de Groot-ügyben 2002. december 12-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-11819. o.) 103. pontja, valamint a Verkooijen-ítélet (hivatkozás a 3. sz. lábjegyzetben) 59. pontja és az ICI-ítélet (hivatkozás a 19. sz. lábjegyzetben) 28. pontja.

21 – Összehasonlításképpen lásd többek között a Verkooijen-ügyben hozott ítélet (hivatkozás a 3. sz. lábjegyzetben) 48. pontját. Mellékesen megjegyzendő, hogy a luxemburgi rendelkezés a belföldi tőketársaságok javára létesített állami támogatás is lehetne, amely az EK 88. cikk (3) bekezdése alapján mindaddig nem hajtható végre, amíg azt a Bizottság nem engedélyezte. Egy hasonló, állami támogatásnak minősített, bizonyos belföldi tőkebefektetések számára adókedvezményt biztosító szabályozás tekintetében összehasonlításképpen lásd a C-156/98. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletet (EBHT 2000., I-6857. o.).

V — Véggkövetkeztetések

39. A fentebb kifejtettekre tekintettel azt javasolom, hogy a Bíróság a következőképpen válaszolja meg az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést:

- „1) Az EK 56. cikk (1) bekezdésével ellentétes egy olyan tagállami szabályozás, amely szerint a természetes személy adóalanyok belföldön letelepedett tőketársaságok részvényeinek vagy társasági részesedéseinek megszerzésére fordított költségeit egy adókedvezmény keretein belül adócsökkentésre felhasználhatják, e lehetőség azonban a Közösség más tagállamában letelepedett társaságba történő befektetések költségei tekintetében nem áll fenn.

- 2) Az ilyen szabályozás az EK 58. cikk (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése értelmében nem igazolható az adórendszer koherenciájának indokaira történő hivatkozással, amennyiben nincs közvetlen összefüggés az adókedvezmény biztosítása és az annak ellensúlyozására alkalmazott adóteher között.”